

Anatomia humana

ATREURE, I DESPRÉS RETENIR

Jorge Bello

Menorca ha de millorar la capacitat d'atreure persones, i alhora ha de millorar la capacitat de retenir les persones que li interessin. Retenir la persona que interessa és cosa de tots, autoritats i comunitat, perquè si se'n va, ai!, tothom perd.

Dic això perquè fa dues setmanes, el 5 de febrer, llegia en aquest periòdic que un grup de mares de Ciutadella va organitzar-se per demanar millores a la pediatria de Canal Salat perquè no troben prou espais a les agendes del dia. És una demanda prou justificada i prou comprensible.

I el dia 6 vaig llegir que l'autoritat sanitària responia, amb un punt d'arrogància, per justificar-se, per fer-nos creure que tot està bé i que aquelles mares estan equivocades. No donava una explicació raonable, ni fonamentada en la realitat, ni hom veia voluntat d'assumir responsabilitat.

Veig amb tristesa que les coses no canvien gaire, que el polític mira de justificar la pròpia incompetència intentant de demostrar que la víctima és en realitat el culpable.

La veu oficial deia que ja hi va haver una convocatòria per tal de co-

brir, amb un professional titulat, la vacant de pediatria de Canal Salat. Fóra bo de tenir present que era una convocatòria per cobrir la vacant amb caràcter interí, no pas definitiu, i que les bases de la convocatòria establien un període de prova de tres mesos, durant el qual qualsevol de les dues parts podia desfer el nomenament. També s'ha de tenir present que les bases i els requisits de la convocatòria no depenen de Menor-

La pròxima convocatòria ha de considerar la condició particular de Menorca i ha de valorar el tipus de feina que s'ha de fer

ca, sinó que són dictats de Palma.

La convocatòria, del 20/5/14, diu clarament que la feina és per a la pediatria d'ambulatori de Canal Salat. No diu res de l'hospital. Només va haver-hi dos candidats, efectivament, un dels quals, però, va quedar descartat perquè no va presentar la titulació requerida: aquest sóc jo.

❖ I DESPRÉS VA PASSAR el que ha passat, i qui havia de quedar-s'hi vet aquí que va marxar. Tal vegada caldria preguntar-se per què, ja que no és la primera vegada que passa. Segurament n'hi haurà que han fet cosa perquè se'n vagi, i

aquests en són culpables. I tal vegada n'hi haurà que no han fet prou perquè s'hi quedi. Sigui com sigui, tothom ha perdut.

Retenir és igual de necessari que atreure, que convocar, que contractar. De res val fixar algú si després ningú se n'ocupa, si ningú mira de retenir-lo, d'agafar-lo. Menorca mira d'atreure turistes, però no fa gaire per atreure i retenir les persones que realment necessita, siguin professionals, siguin d'altres.

Aquella convocatòria va aconseguir de convocar tan sols dos candidats, i només un de vàlid. Cal preguntar-se per què. Trobo que ha estat perquè no li van fer gaire difusió, tot i que «*ancha es España*», i perquè els requisits de currículum no s'adequaven a la realitat de Menorca ni a

les necessitats específiques de la plaça per cobrir.

És a dir, tèoricament hi havia la voluntat oficial de contractar-ne un de bo i titulat, i tal vegada de tenir-ne un parell més a la borsa de feina, en reserva, però ha quedat a la vista que aquesta voluntat era més teòrica que real.

❖ ÉS UNA TÈCNICA coneguda: gestors i polítics fan per tal que es vegi que fan, però de fet es fa per tal que res es faci.

Menorca necessita reflexionar i debatre sobre les persones que necessita per tal que tot li funcioni millor. I sobre tot ha de pensar de quina manera actuarà el conjunt de la comunitat per demanar, i aconseguir, allò que necessita. I de quina manera mirarà de retenir les persones que vulgui retenir.

La força d'una comunitat és més poderosa que les pàl·lides forces de l'autoritat, i pot aconseguir allò que necessita. S'ha d'organitzar, és clar, i ha de saber que tot s'ha de fer amb les pròpies forces perquè res li caurà del cel.

belo.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

DESPRÉS DE SENTIR-NOS RICS

Gustau Juan Benejam

El Carnaval ha acabat, segueix el joc. Som temporada baixa i, entre jubilats, gent que no fa feina tot esperant què podrà haver en començar la nova temporada turística d'aquí a dos mesos i la gent que fa feina a temps parcial, tenim molt de temps lliure disponible, temps per escoltar i llegir, temps per fer tertúlia, per fullejar diaris, veure televisió. I ben de bo, que d'entreteniments no en falten, morbosos uns, poc afalagadors altres.

Així, hem sabut que un empleat de banca nascut a Mònaco, de nom Hervé Falciani, es va endur del banc suís on feia feina tot un llistat, en suport informàtic, amb 130.000 noms d'evadors fiscals, entre els quals n'hi havia un bon pessic d'espanyols. Bé, açò fa ja uns anys que va succeir, ja fa uns quants d'anys que l'esmentat Falciani va oferir les dades a diversos governs,

entre d'altres als d'Espanya.

Lavors la crisi just acaba de començar i no es pensava que fos tan profunda, que ens capgirés la societat i les nostres vides com ho ha fet. Tal vegada per açò no en vam endevinar les vertaderes dimensions del cas ni tampoc la gravetat de les actuacions dels governs de torn.

Perquè, primer, un govern dit socialista va avisar els presumptes defraudadors que regularitzassin -a baix preu- els seus comptes amb Hisenda. El següent govern, l'actual, ha fet pràcticament el mateix. Entre els dos han concedit als implicats una generosa amnistia fiscal barata, sense dir-li tal nom, és clar.

❖ ARA LA CRISI ja ha mostrat la seua vertadera cara, ara es fan públics els noms dels *presumptes*, ara sabem que res no tornarà a ésser com era.

I és que, així com la crisi avançava, es tancaven empreses i els obrers quedaven al carrer, i un munt d'obres quedaven a mig fer, i es comprovava que tantes infraestructures, es diguin camps d'aviació, carreteres o palaus

de congressos, no s'empraven, o pitjor encara, ni s'estrenaven. Mentre succeïa tot açò, anaven començant a sortir a la llum pública el colador de complicitats entre bancs, empreses i autoritats públiques. I s'ha anat fent gros el coixí de pobresa sobre el qual descansen les gran fortunes i els poders reals.

Perquè, hi va haver un temps en què tot semblava flocar, havíem entrat -o ens havien xuclat- a la Unió Europea, al món dels rics; a la majoria en general no li anava malament, tenia feinetes i es guanyaven bons jornals. Hi havia gent rica, però n'hi havia haguda sempre i els rics i poderosos sempre havien abusat, però no sempre la majoria havia viscut tan bé com vivia: ens vam arribar a sentir rics tots, de ver-

... Però no sempre la majoria havia viscut tan bé com vivia: ens vam arribar a sentir rics tots, de ver

de nou?
El mes que ve comença, a Andalusia, el cicle d'eleccions, que durarà fins a final d'any. Encara tenim el vot.

La crisi ens ha tornat a la realitat: la riquesa i el ben estar per a tothom era sols una falsa il·lusió. La part real de riquesa que havíem creat amb la nostra feina ha anat a parar a les mans dels de sempre, i bona part de les autoritats i les institucions que havíem elegit i no havíem vigilat prou s'han convertit en els seus escolanets...

Bé, ja ni fa falta que apareguin més Falcianis, ara ja ho sabem: uns quants de milions més a qualsevol banc de qualsevol paradís fiscal, què hi fa! O uns quants de negocis públics més, que sols donen beneficis privats, què més ens poden dir